

**EA DE APEL TIMIȘOARA
A CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL**

ÂNIA

**A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
R NR./108/2010**

DECIZIA CIVILA NR.

Ședința publică din 22 februarie 2012

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR: ...

GREFIER: ...

S-a luat în examinare recursul formulat de reclamanta SA X în dictoriu cu pârâții intimați Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara și Autoritatea ală a Vămile București împotriva sentinței civile nr./22.03.2011 pronunțată de alul Arad în dosar nr. .../108/2010.

La apelul nominal făcut în ședința publică, s-au prezentat avocat, pentru ntă și c.j., pentru intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este lipsă cu părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată că a de 16.11.2011 și respectiv la data de 17.02.2012, recurenta a depus la dosar udiciară potrivit mențiunii din citativ și răspuns la întâmpinare, iar la data de 2012 și respectiv 21.02.2012, intimatele Direcția Regională pentru Accize și țiuni Vamale Timișoara și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad ous întâmpinări.

Instanța comunică un exemplar din întâmpinare reprezentantului recurente și un olar din răspunsul la întâmpinare, reprezentantei intimatei prezente.

Reprezentantul recurente depune la dosar chitanța reprezentând onorariul țial arătând că a încercat să obțină certificatul Eur 1 dar nu a reușit întrucât ateia din Germania este actual desființată și că nu mai are alte cereri de formulat în nta cauză, situație în care instanța acordă cuvântul în dezbaterea recursului.

Reprezentantul recurente solicită admiterea recursului, cu cheltuieli de judecată olele instanțe.

Reprezentanta intimatei solicită respingerea recursului și menținerea sentinței

București și a Deciziei nr./31.12.2009 emisă de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara.

Prin sentința civilă nr...../22.03.2011, Tribunalul Arad a respins acțiunea formulată în contencios administrativ și precizată de reclamanta SA X Sântana împotriva pârâtelor Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Timiș, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara și Autoritatea Națională a Vămilelor București.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut în fapt că societatea agricolă reclamantă a importat utilaje agricole din Germania de la exportatorul G, la data importului aceasta a beneficiat de regim tarifar preferențial în baza declarației de origine dată de către exportator pe factura externă emisă de acesta nr. .../28.08.2003 dovadă care a fost acceptată de către autoritatea vamală română conform art. 105 din Regulamentul vamal aprobat prin HG nr. 1114/2001, în contextul în care la data de 01.09.2003 reclamanta a depus la Biroul Vamal Timișoara declarația vamală nr. .../2003, pentru îndeplinirea formalităților de import, prezentând factura menționată deja, importatorul solicitând prin depunerea declarației vamale acordarea regimului tarifar preferențial pentru bunuri în baza declarației pe factură.

În conformitate cu prevederile art. 106 lit. c din regulamentul vamal mai înaintea menționat, în vigoare la data importului, coroborat cu art. 32 paragraful 2 din protocolul nr. 4 încheiat între România și UE, autoritatea vamală a solicitat administrației vamale germane verificarea ulterioară a mențiunii de origine, iar ca urmare a acestui demers, s-a primit răspunsul Autorității naționale a vămilelor București cu adresa nr./20.07.2005, prin care s-a comunicat faptul că mărfurile înscrise în factura enunțată nu beneficiază de regim tarifar preferențial pentru că în urma controlului efectuat la exportatorul care a eliberat dovada de origine administrația vamală germană a constatat aceea că firma exportatoare nu este autorizată să emită declarație pe factură, iar originea mărfurilor acoperită de factura în cauză nu poate fi confirmată.

Ținând seama de constatările autorității vamale din țara de export, autoritatea vamală română a retras regimul tarifar preferențial în temeiul art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997, raportat la art. 107 din Regulamentul vamal al României, aprobat prin HG nr. 1114/2001, fiind recalculat taxele vamale, Biroul Vamal Timișoara emițând actul constatator nr./09.11.2005, iar ulterior autoritatea vamală a emis și acte de calcul a accesoriilor aferente acestuia.

Față de starea de fapt reținută mai sus, instanța a constatat că acțiunea reclamantei este nefondată.

Sunt de reamintit mai întâi dispozițiile legale aplicabile în speța de față și cu precădere pe cele ale art. 16 din Protocolul nr. 4 referitor la definirea noțiunii de produse originare și metodele de cooperare administrativă în conformitate cu care produsele originare din Comunitate beneficiază la importul în România și produsele originare din

at, în care sens art. 21 pct. 1 din Protocol stabilește că o declarația pe factura la referă art. 16 paragraful 1 b poate fi întocmită de către un exportator autorizat în art. 22 sau de către un exportator pentru orice transport constând din unul sau altul c i multe colete ce conțin produse originare a căror valoare totală însumată epășească suma la care s-a făcut referire mai sus.

Pe de altă parte, s-a menționat că exportatorul autorizat este exportatorul care a orizat de către autoritatea vamală a țării exportatoare în vederea întocmirii .declarații pe factură, statuându-se de către art. 22 din Protocol că autoritățile ale țării exportatoare pot să autorizeze orice exportator la care se face referire ezentând „exportator autorizat”, care efectuează frecvent transporturi de produse prevederilor acordului să întocmească declarații pe facturi, indiferent de a produselor în cauză, iar un exportator care solicită o astfel de autorizație să ofere autorităților vamale dovada caracterului original al produselor precum și nirea celorlalte cerințe ale acestui Protocol, autoritățile vamale acordă statutul de ator autorizat dacă acesta îndeplinește condițiile pe care ele le consideră re, autoritățile vamale vor acorda exportatorului autorizat o autorizație vamală otată, care va apărea pe declarația pe factură și vor controla folosirea autorizației e exportatorul autorizat și nu în ultimul rând, autoritățile vamale pot să retragă ația în orice moment și ele vor proceda în acest mod atunci când exportatorul at nu mai oferă garanțiile la care se face referire în paragraful 1, nu mai nește condițiile la care se face referire în paragraful 2 sau se folosește într-un corect de autorizație.

Același Protocol mai sus menționat reglementează la art. 32 și verificarea or de origine, stabilindu-se că verificarea ulterioară a dovezilor de origine se ază prin sondaj sau după caz ori de câte ori autoritățile vamale ale țării toare au suspiciuni întemeiate în legătură cu autenticitatea acestor documente, urul original al produselor în cauză sau cu îndeplinirea celorlalte condiții stipulateocol, iar în acest scop, autoritățile vamale ale țării importatoare returnează atul de circulație a mărfurilor EUR 1 și factura dacă a fost prezentată, declarația tură sau o copie de pe documente autorităților vamale ale țării exportatoare d, dacă este cazul, motivele de fond și de formă care justifică o anchetă și orice ente sau informații obținute care sugerează că informațiile furnizate în dovezile de sunt incorecte, vor fi transmise ca dovadă a cererii de verificare, în orice caz, rea este efectuată de către autoritățile vamale ale țării exportatoare, în care scop dreptul să ceară orice dovadă și să realizeze orice verificare a conturilor atorului sau orice alt control considerat corespunzător, iar dacă autoritățile vamale ii importatoare hotărăsc suspendarea acordării regimului preferențial pentru ele în cauză în așteptarea rezultatelor verificării, ele acordă liberul de vamă atorului pentru aceste produse, sub rezerva măsurilor de prevedere apreciate ca re.

care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare.

Nu este lipsit de importanță și împrejurarea că interpretarea judiciară a dispozițiilor legale aplicabile speței de față nu trebuie realizată numai gramatical, după sensul cuvintelor folosite de către legiuitor și modul cum sunt ele așezate și legate în frază, ci și teleologic, căutându-se să se descopere scopul urmărit de legiuitor prin adoptarea normelor juridice de care s-au prevalat părțile, tocmai pentru a discerne, în raport cu acest scop, semnificația ce trebuie atribuită textelor și care să fie cât mai apropiată de intenția presupusă a legiuitorului, dar și sistematic, metodă care să țină seama de locul normei juridice ce trebuie interpretată în contextul legii sau în contextul întregii legislații conexe, și nu în ultimul rând logic, context în care trebuie să se țină seama și de regulile specifice de interpretare exprimate, în doctrină, prin formulări precum aceea că excepțiile sunt de strictă interpretare - „exceptio est strictissimae interpretationis” sau că unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie să distingem - „ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemos”.

Or, astfel fiind, s-a precizat în considerentele sentinței atacate ca nu pot fi primite susținerile reclamantei referitoare la aceea că certificatul EUR 1 sau declarația pe factură a exportatorului sunt acte solicitate numai „ad probationem” și că lipsa lor poate fi suplinită de alte dovezi corespunzătoare de vreme ce rezultă fără niciun echivoc din normele de drept enunțate, în sensul în care judicios s-au apărat în cauza de față obârșatele, că lipsa certificatului/dovezii de origine are ca efect neacordarea preferințelor tarifare și prin urmare numai împrejurarea că bunurile în discuție au origine comunitară nu este suficientă pentru acordarea regimului tarifar preferențial.

În conformitate cu concluzia enunțată mai sus, s-a pronunțat în repetate rânduri și Curtea de Apel Timișoara prin decizii de speță, edificatoare fiind, spre exemplificare chiar dacă vizează numai certificatul de origine, decizia nr. ... din 9 decembrie 2003 pronunțată de Secția comercială și de contencios administrativ a Curții de Apel Timișoara, publicată în Buletinul Jurisprudenței - 2004.

În concret, în cauză, în condițiile în care valoarea totală a bunurilor ce rezidă din factura nr. .../28.08.2003 se impune cu necesitate concluzia că mărfurile importate nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 26 din Protocol, în contextul în care doar bunurile care se încadrează în acesta beneficiază de acordarea regimului tarifar preferențial fără prezentarea vreunui dintre documentele la care se face referire în alineatul al art. 16, în speță nepunându-se problema unor neconcordanțe ori erori în întocmirea dovezii de origine de care s-a prevalat reclamanta în susținerea demersului judiciar inițiat ci este vorba de o dovadă de origine care a fost eliberată cu încălcarea prevederilor Protocolului, respectiv de către o persoană care nu avea abilitatea să c

elibereze, așa încât însuși fondul acestei dovezi de origine, în orice caz eliberarea unei

Referitor la invocarea de către reclamantă în completarea adusă la contestația, inițiată în condițiile art. 235 și 238 din Legea nr. 86/2006, privind Codul vamal al României, aceeași cerere ca fiind superfluă și nu poate prezenta relevanță preconizată de către partea reclamantă în condițiile în care îndeplinirea formalităților vamale a avut loc în anul 2005, respectiv atunci când actele normative, aplicabile în materie vamală erau Legea nr. 141/1997, privind Codul vamal al României Regulamentul vamal aprobat prin HG nr. 1114/2001, actul normativ invocat de către reclamantă nefiind în vigoare la momentul respectiv.

Superfluă cauzei apare și ideea exprimată constant pe parcursul judecății de către reclamantă, cum că prin obligarea sa la plata diferențelor de drepturi de import și penalitatea vamală o sancționează pentru o conduită care de fapt nu îi este imputabilă în vreme ce retragerea regimului preferențial nu constituie o măsură punitivă, ci reprezintă numai o consecință firească a aplicării legislației în materie ca urmare a necesității altatului verificării ulterioare a dovezii de origine și înlăturării acesteia, în contextul în care din lucrările dosarului de față rezultă fără niciun dubiu că în urma controlului ulterior și penalitatea vamală germană a comunicat autorității vamale române că exportatorul G din România nu este autorizat să facă declarația pe factură.

Eronată apare a fi și susținerea reclamantei cum că datoria vamală a luat naștere în Germania și că o eventuală răspundere ar trebui să revină societății germane exportatoare, că prin urmare în mod greșit au fost calculate în sarcina sa taxe vamale, iar prânându-se însă de către aceasta, că potrivit art. 149 din Legea nr. 141/1997 datoria vamală ia naștere la locul în care s-au produs faptele care au generat-o, în speță datoria vamală la import fiind generată prin depunerea declarației vamale de import la Biroul Vamal Timișoara, și de această dată invocându-se eronat prevederi ale Legii nr. 86/2006 de către reclamantă, neaplicabile în cauză, în orice caz art. 40 din Regulamentul vamal aprobat prin HG nr. 1114/2001 stabilește fără echivoc că declarația vamală în detaliu semnată de importator, de exportator sau de către reprezentantul acestuia, are valoarea unei declarații pe propria răspundere a acestuia în ceea ce privește exactitatea datelor înscrise în declarația vamală, aspect ignorat însă în cauză, în susținerea și criticilor din completarea la cererea introductivă de instanță.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește calcularea obligațiilor de plată accesorii, aceasta s-a realizat potrivit art. 119 alin. 1 din OG nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, care stabilește că pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată se datorează după acest termen majorări de întârziere, text ce se impune a fi raportat și la art. 120 alin. 1 din același act normativ, potrivit căruia majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii unei datorate inclusiv.

Astfel fiind, în raport cu toate cele evidențiate pe parcursul considerentelor întinse de față, actul constatator nr. .../09.11.2005, întocmit de Biroul Vamal

s-a pronunțat constant și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizii de speță, spre exemplu decizia nr. ... din 09 februarie 2007, a Secției de contencios administrativ și fiscal, publicată în Jurisprudentă 2007 I, ceea ce evidențiază că nu este cazul în speța de față în ceea ce o privește pe reclamantă,

Pe cale de consecință, pentru toate motivele de mai sus, văzând și faptul că nu se pune problema cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 instanța a respins acțiunea reclamantei ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe, a formulat recurs reclamanta SA X solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii primei instanțe în sensul de a se admite contestațiile noastre astfel cum au fost formulate și precizate, și în concret: anularea ca fiind netemeinică și nelegală a: Actului Constatator nr. .../09.11.2005 emis de Autoritatea Națională a Vămirilor prin care suntem obligați la plata sumei de ... lei, sumă care reprezintă: taxe vamale în cuantum de ... lei, comision vamal: .. lei, TVA: ... lei. Deciziei nr./31,12,2009 emisă de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Timiș privind obligațiile fiscale reprezentând majorări de întârziere în sumă de ... lei, modificată prin decizia nr. ../26 martie 2010 de remitere și recalculare a accesoriilor calculate prin decizia nr. .../31,12.2009, prin care s-a stabilit că accesoriile corecte sunt în sumă de lei și nu de lei, așa cum s-a stabilit inițial, Deciziei nr./30.09.2010 emisă de DGFP a Jud. Arad, Biroul Soluționare Contestații, iar în consecință să se dispună restituirea tuturor sumelor care au fost plătite intimatului în urma executării silite a societății.

În motivare, s-a arătat că Actul Constatator nr./09.11.2005 emis de Autoritatea Națională a Vămirilor este netemeinic și nelegal, întrucât nu datorează taxele vamale, TVA-ul și comisionul vamal pentru importul utilajelor agricole din anul 2003 de la firma G.

Autoritatea Vamală apreciază în mod eronat că SA X nu a beneficiat de un regim tarifar preferențial pentru importul utilajelor agricole din anul 2003,

În conformitate cu motivele de fapt expuse în cuprinsul Actului Constatator nr. .../09.11.2005 și al adresei nr./25.01.2006 al Direcției regionale Vamale Timișoara aceasta a stabilit în mod eronat că, întrucât autoritatea vamală germană a comunicat faptul că declarația pe factură efectuată de exportatorul G conf. disp. art. 21 din Protocolul nr. 4 din 29/03/1993, publicat în MO nr. 849 bis din 29/12/2001, referitor la definirea noțiunii de produse originare, este incorectă din motive formale, mărfurile care au format obiectul importului nu sunt acoperite de dovada originii prezentată inițial, iar astfel societatea SA X nu beneficiază de regimul tarifar stabilit inițial.

Potrivit dispozițiilor art. 105 din HG nr. 1.114/2001 privind aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului Vamal al României, preferințele tarifare stabilite prin acordurile sau convențiile internaționale se acordă la depunerea dovezii de origine a mărfurilor.

Mai precis, elementul definitoriu avut în vedere de legiuitor pentru abordarea unui sim preferențial și care primează în cauză este originea mărfii, nu alte mențiuni intrinseci sau formale.

Certificatul EUR 1 sau declarația pe factură a exportatorului sunt acte de veridicitate doar ad probationem și nu ad validitatem pentru a se demonstra originea mărfurilor.

Aceasta reiese explicit din însăși denumirea Titlului V din Protocolul nr. 4 fac parte articolele 16-30, denumit "Dovada de origine", precum și din prevederile art. 27 denumit "Documente probatorii", unde acestea sunt enumerate alături de documente pentru a demonstra originea mărfurilor.

Nu aceste acte clasifică sau nu mărfurile ca fiind originare din Comunitate, ci produsele sunt considerate produse originare din Comunitate atunci când ele îndeplinesc criteriile prevăzute de art. 2-11 din Protocolul nr. 4 referitor la definirea uniunii de produse originare.

Orice echivoc cu privire la originea comunitară a mărfurilor care au format obiectul importului este înlăturată de raportul autorității vamale germane din Gießen din data de ...07.2005, în baza căruia autoritățile române au întocmit Actul Constatator nr. .../.../2005, potrivit căruia: „3.2.2 Pentru produsele comerciale, Bfa a prezentat declarații de origine valabile pentru mărfurile de origine preferențială, (VO (CE) nr. 1207/1001) origine comunitară. Nu există nici un dubiu privind autenticitatea și corectitudinea.

Este vorba în cazul mărfurilor aflate în discuție, de produse de origine în circulația mărfurilor cu state din Europa Centrală și de Est.

3.2.3. Neținând seama că în cazul mărfurilor exportate este vorba de produse de origine comunitară, declarația de origine este incorectă din motive formale, deoarece Bfa prin înregistrarea unui număr oarecare (improvizat) ca număr de înregistrare a aprobării, a comis un abuz ilegal acest lucru pentru simplificarea exportatorului autorizat

În cazul mărfurilor exportate este vorba de produse de origine în circulația mărfurilor cu state din Europa Centrală și de Est".

În conformitate cu prevederile art. 21 din Protocolul nr. 4, autoritatea vamală a țării exportatoare este abilitată să cenzureze autenticitatea, veridicitatea și conformitatea declarației de origine a mărfurilor data de exportator iar nu organele vamale române.

Așa cum a rezultat din motivele de fapt expuse de către organul administrativ competent în decizia contestată, autoritatea vamală germană a informat organele vamale din România cu privire la împrejurarea că „declarația de origine este incorectă din motive formale" dar nu a denunțat originea comunitară a mărfurilor în cauză ci a confirmat în mod explicit că acestea sunt produse comunitare, astfel încât, concluzia organului vamal român în sensul că mărfurile individualizate în cuprinsul facturii menționate nu ar fi de origine comunitară și că deci nu pot beneficia de un regim tarifar preferențial este nelegală, nereală și deci netemeinică

Deci printr-o interpretare *per a contrario* a textului legal, în situația în care răspunsul conține date suficiente pentru determinarea autenticității documentului în cauză sau a originii reale a produsului, autoritățile vamale nu pot refuza acordarea preferințelor vamale.

Și interpretarea gramaticală a acestui text de lege este de foarte mare importanță, legiuitorul folosind conjuncția „sau” și nu conjuncția „și”, astfel că, oricare dintre datele solicitate sunt suficiente pentru acordarea preferințelor vamale.

În cazul în care răspunsul conține date suficiente pentru determinarea originii reale a produsului, autoritățile vamale nu pot refuza acordarea preferințelor vamale.

Prin urmare, se arată că autoritatea vamală a apreciat în mod nelegal că SA X nu ar fi beneficiat de un regim tarifar preferențial pentru importul utilajelor agricole din anul 2003.

În conformitate cu aceste prevederi legale a fost și răspunsul Direcției de tehnică de vămuire și tarif vamal din adresa nr./TFO/01.09.2010 prin care a răspuns că: „Dacă în urma verificărilor administrația vamală germană a constatat caracterul original al produselor trebuia să ne comunice oficial acest lucru și să procedeze la eliberarea unei dovezi de origine valabile”.

Prin această adresă se confirmă faptul că, chiar în cazul în care declarația pe factură a exportatorului Goller a fost nelegală din punct de vedere formal, aceasta poate fi acoperită de o altă dovadă de origine, în speță, emisă de autoritățile vamale germane.

Ori această dovadă este pe deplin făcută de raportul autorității vamale germane din Gieben din data de07.2005, și nu necesită emiterea altor acte doveditoare în acest sens, din acesta reieșind fără echivoc faptul că mărfurile importate sunt produse de origine aflate în circulația mărfurilor cu state din Europa Centrală și de Est.

Aceste aspecte reies și din art 16 alin. 2 din Protocolul nr. 4 care prevede:

„2. Prin derogare de la dispozițiile paragrafului 1, produsele originare în sensul acestui protocol, beneficiază, în cazurile specificate la art. 26, de prevederile acestui acord fără a fi necesar să se prezinte nici unul din documentele la care se face referire mai sus.”

Prin urmare, se menționează că atâta timp cât există produse care beneficiază de aplicarea regimului vamal preferențial, fără a exista certificat Eur 1 sau o declarație pe factură, este netemeinică susținerea intimatei și a primei instanțe, că în lipsa acestor acte nu se poate acorda regimul tarifar preferențial.

În același sens sunt și prevederile art. 29 din Protocolul nr. 4 care prevede:

„Art. 1. Constatarea unor mici neconcordanțe între mențiunile făcute pe dovada originii și cele făcute pe documentele prezentate unității vamale, în vederea îndeplinirii formalităților pentru importul produselor, nu anulează ipso facto valabilitatea dovezi de origine, dacă se stabilește în mod evident că acest document corespunde produsului prezentat.”

de origine CE, și în concret, existența documentelor care să dovedească caracterul original al produselor exportate.

Autoritățile vamale germane, au verificat documentele care dovedesc originea mărfurilor, au constatat că acestea sunt corecte și legale, dovedesc fără putință de îndoială caracterul bunurilor ca fiind produse de origine CE.

Nelegalitatea constatată prin raport a fost aceea că, exportatorul G, nu a obținut autorizația vamală numerotată de la autoritatea vamală germană, și a inventat un număr de autorizație, pe care l-a menționat pe factură.

Acesta, așa cum se arată și în raport, a atras asupra sa sancțiuni penale ori contravenționale.

Dar aceste constatări de nelegalitate se referă strict la exportator, și nu au nici o legătură cu marfa exportată.

Se învederează ca autoritățile vamale germane nu au constatat nici o inadvertență în privire la actele ce dovedesc originea CE a mărfii exportate.

Prin întâmpinările depuse în fața primei instanțe intimările au recunoscut originea comunitară a bunurilor importate, dar au invocat faptul că declarația pe factură este neconformă.

În conf. cu prevederile art. 107 din Regulamentul de aplicare a Codului Vamal, raportat la art. 27 din Protocol nr. 4 în baza căruia a fost emis Actul Constatator .../2005, verificarea are ca obiect actele doveditoare a originii mărfii, iar exportatorul, prin VO (CE) nr. 1207/1001 a dovedit autorităților vamale germane faptul că, acestea sunt mărfuri de origine CE.

Prin urmare, nu rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiat, astfel că Actul Constatator .../2005 este netemeinic și nelegal.

Raportul autorității germane nu este o dovadă de origine în sine, dar prin acesta se atestă de către autoritățile vamale germane, că exportatorul a fost verificat de către acestea, au fost verificate actele doveditoare a originii CE a mărfii. Raportul confirmă existența și legalitatea actelor care dovedesc originea CE a mărfii, și indică care este acesta/și anume VO (CE) nr. 1207/1001.

În urma verificării acestor aspecte, raportul afirmă fără nici un dubiu faptul că marfa este de origine CE.

Prin urmare, actul indicat mai sus și prezentat autorităților vamale germane este actul care dovedește originea mărfurilor, iar autoritățile vamale germane atestă faptul că acesta a fost verificat și nu există nici un dubiu privind autenticitatea și corectitudinea lui.

Prin urmare, se învederează că în acord cu art. 107 din Regulament, dovezile de origine prevăzute la art. 27 din Protocol nr. 4 au fost verificate, acestea sunt reale și legale și dovedesc originea comunitară a mărfurilor, astfel că, în mod netemeinic și nelegal a fost emis Actul Constatator .../2005 de către ANV București.

În spetă reclamanta a prezentat un certificat de circulație EUR 1, însă s-a

Un alt motiv de admitere a contestațiilor a fost lipsa culpei importatorului la neconformitatea declarației pe factură sau a certificatului EUR1, situație identică ca în speța de față.

În acest sens s-au pronunțat irevocabil: Curtea de Apel Craiova prin deciziile nr. .../12.10.2009, .../2008,/27.02.2008, 2586/2008, Curtea de Apel Alba Iulia prin deciziile nr. .../18.06.2008,/01.10.2008, Curtea de Apel Ploiești prin decizia nr. .../21.02.2008, Curtea de Apel Târgu Mureș prin deciziile nr. .../11.11.2008,/10.06.2008.

Tribunalul a reținut că petentul nu are nici o culpă pentru emiterea certificatului EUR 1 prezentat la vama din România, acesta respectând prevederile Codului Vamal și Regulamentului de aplicare a Codului vamal și a Protocolul nr. 4 în momentul în care a fost introdus în țară autoturismul marca VW Golf III.

Acesta a deținut toate documentele cerute pentru a se acorda tariful vamal preferențial iar faptul că ulterior autoritatea vamală a făcut verificări și a apreciat că nu s-au putut prezenta documente justificative ale originii autoturismului, nu poate să conducă la înlăturarea regimului vamal preferențial așa cum în speță a procedat Biroul Vamal Tg-Jiu când a întocmit actul constatator și a stabilit că petentul trebuie să plătească diferența de taxe vamale.

DGFP Gorj, prin decizia nr.... din 26.03.2008 a respins contestația formulată de petent pe care 1-a considerat culpabil.

Decizia încalcă reglementările protocolului 4 fiind inadmisibil să fie acuza importatorul român de o faptă săvârșită de exportatorul H., care a și emis certificatul EUR 1 în condițiile în care nu a avut documente justificative pentru acest lucru, în acordul european nefiind prevăzute sarcini și obligații pentru importator la momentul achiziționării mărfurilor de la exportator.

S-a apreciat că dacă Autoritatea Vamală Română, după verificarea ulterioară a originii produselor importate, constată că acestea nu provin din U.E. nu avea posibilitatea să înlătore regimul vamal preferențial prin întocmirea unui document constatator al unei datorii vamale în sarcina importatorului român.

În acest fel a încălcat prevederile constituționale, prevederile Codului civil și Codului comercial, în sensul că nici o persoană fizică sau juridică, comerciant sau necomerciant nu poate fi răspunzătoare de fapta culpabilă a altuia, încălcându-se drepturile și libertățile fundamentale consfințite atât în Convențiile Europene cât și în legislația internă a României. (...)

Ori, atâta vreme cât s-a eliberat certificatul EUR 1 de către autoritățile vamale acestea au fost în posesia documentelor, pentru că altminteri nimic nu le-ar fi putut obliga să emită acest certificat, așa încât în conformitate cu disp. art. 34 al Protocolului nr. 4 răspunderea aparține exportatorului H. pentru că a emis un document EUR 1, iar importatorul nu avea nici o posibilitate să influențeze într-un fel sau altul emiterea acestui document oficial.(...)

Dacă nu există neconcordanțe între mențiunile făcute pe dovada originii bunurilor prezentate pe documentele prezentate autorității vamale, în vederea îndeplinirii formalităților pentru importul produselor, nu se anulează ipso facto valabilitatea dovezii originii, dacă se stabilește în mod evident că documentul corespunde produsului prezentat (art.29 din Protocolul 4).

Prin urmare, instanța de fond a interpretat corect cerințele acordului internațional încheiat de România și Comunitatea Economică și în mod corect a apreciat că cele constatate la controlul ulterior nu sunt de natură a înlătura aplicarea regimului vamal preferențial pentru bunul importat sau al mărfurilor EUR 1.

Art. 235 din Legea 86/2006 prevede: „Când legislația vamală prevede un tratament tarifar favorabil în funcție de natura sau destinația finală a mărfurilor, o scutire sau o exonerare totală sau parțială de drepturi de import sau export în temeiul art. 49, 164, 165 sau 206-209, tratamentul tarifar favorabil, scutirea sau exonerarea se aplică și în cazurile în care a luat naștere o datorie vamală potrivit prevederilor art. 224-227, ale art. 232 sau 233, cu condiția ca persoana respectivă să nu fie acuzată de fraudă sau de neglijență și să prezinte dovada că au fost îndeplinite celelalte condiții pentru aplicarea tratamentului favorabil, scutirii sau exonerării.”

Ori în speța de față, chiar dacă a luat naștere o datorie vamală ca urmare a nevalidării declarației pe factură a societății germane G, această datorie vamală nu se referă la corectarea fraudei sau neglijenței noastre.

Se arată că recurenta a fost de bună credință atunci când a achiziționat utilajele în cauză.

Nici de neglijență nu poate fi acuzată, întrucât nu avea cum să știe, sau să afle în momentul vânzătorului utilajelor nu este abilitat să completeze acea declarație pe factură.

Prin urmare, se menționează că chiar dacă aceste prevederi legale sunt anterioare nașterii raportului de drept material vamal dedus judecății, această modificare legislativă vine să confirme faptul că instanțele, până la intrarea în vigoare al actualului Cod Vamal, au făcut o corectă interpretare și aplicare a legii și a Constituției României și în mod temeinic și legal au apreciat că importatorul nu poate fi obligat la plata de taxe vamale datorită culpei exclusive a exportatorului.

Un alt motiv de admitere a contestațiilor a fost acela că, elementul definitoriu avut în vedere de legiuitor pentru acordarea regimului tarifar preferențial și care primează în cauză este originea mărfii și nu alte elemente extrinseci sau formale, rațiunea legii în acordarea facilităților vamale fiind protejarea produselor ce provin din statele comunității deschise.

Protocolul a avut ca scop stimularea importurilor de bunuri produse în Uniunea Europeană, protecția mărfurilor din acest spațiu, în raport cu bunurile din alte zone.

Simpla adresă a autorităților vamale din țara exportatorului nu pot produce efecte

de orice relevanță, nefiind de natură să înlăture eficacitatea juridică a atestării privind
ocul de „origine al autovehiculului.” (Decizia nr. .../2008 Curtea de Apel Alba Iulia)

Societatea Comercială A S.R.L. este titulara contractului de import și distribuire
în România de autovehicule și autoturisme produse de G.A.

Adresa nr. .../6.12.2007 emisă de S.C. A S.R.L. confirmă faptul că autoturismul
G. T. având codul VINZA - (...) a fost produs de către G. A. în septembrie 2001 în
fabrica D. - E. D. din T. ... din Italia.

Tot din această adresă rezultă că acest tip de autovehicul nu s-a produs și nu se
produce decât în această fabrică, fapt ce dovedește originea preferențială a
autovehiculului.

În afară de acestea Autoritatea Vamală Italiană a certificat dovada de origine a
autovehiculului în urma căreia a emis Certificatul EUR 1, care ulterior nu a fost anulat
astfel că și acest certificat coroborat cu actele depuse în dosarul de fond (fila 19, 25, 26
și 32) și dosarul de recurs (fila 23, 25 și 31) fac dovada originii preferențiale a
autoturismului G. T., cumpărat de reclamantă din Italia în11.2006.

Așa fiind, întrucât reclamanta a făcut dovada faptului că autoturismul G a fost
produs în Italia - țară membră a CE. - autoturism originar - nu există nici un impediment
la acordarea regimului tarifar preferențial și deci la anularea datoriei vamale stabilită prin
actul de control atacat." (Decizia nr./25.03.2009 Curtea de Apel Alba Iulia)

Prima instanță în mod greșit a respins acțiunea reclamantului și a considerat că
autoturismul marca ... seria șasiu E., introdus în țară de reclamant la data de 7 martie
2005 nu este produs în Comunitatea Europeană și nu beneficiază de un regim tarifar
preferențial, din moment ce din adresa emisă de SC B. T. SRL A, eliberată la data de
.....04.2008 (fila 35 dosar) rezultă că autoturismul marca ..., importa de reclamant, cu
date de identificare descrise mai sus, este fabricat în Germania la data de 15 martie
2001. De asemenea, reclamantul a mai depus în recurs, și un alt act în copie, extras
din pagina de internet a Firmei Ford - din Germania, din care rezultă că
autoturismul importat de reclamant, este fabricat în Germania, deci în Comunitatea
Europeană, astfel că poate beneficia de un regim tarifar preferențial." (Decizia nr.
.../12 februarie 2009 Curtea de Apel Timișoara).

Întrucât rațiunea legii în acordarea facilităților vamale este protejarea produselor
ce provin din statele comunității europene și ținând cont că această condiție a fost
ndeplinită de către reclamantă, urmează ca susținerile recurentelor privind procedura
de eliberare a certificatului de origine să fie înlăturate ca nerelevante, întrucât nu po
afecta eficacitatea juridică a atestării privind țara de origine a mărfurilor iar recurentele
nu au adus nici o dovadă în sensul că parte din bunurile achiziționate provin dintr-un sta
care nu este membru U.E.. (Curtea de Apel Alba Iulia, Decizia nr./24.06.2009)

Dovada originii comunitare a unui autoturism introdus în țară cu regim tarifar
preferențial, este dată de factura emisă de vânzător care certifică faptul că autoturismul

decizia emisă de DGFP H și actul constatator întocmit de E. B - Curtea de Apel Târgu Mureș)

Autoritatea vamală germană nu a anulat certificatul EUR I, neexistând, nici o dovadă în acest sens, ci numai a comunicat că nu se găsește exportatorul.

Faptul că nu a fost găsit exportatorul nu poate conduce la anularea dovezii de origine și nici la pierderea beneficiului scutirii de taxe vamale, atâta vreme cât se demonstrează indubitabil că bunul este produs într-un stat membru al Uniunii Europene.

Protocolul a avut ca scop stimularea importurilor de bunuri produse în Uniunea Europeană, protecția mărfurilor din acest spațiu, în raport cu bunurile din alte țări, (Decizia nr./25.03.2008, Curtea de Apel Craiova).

Potrivit art. 16 pct.1 din Protocolul nr. 4 al Acordului România - UE, produsele originare din Comunitatea Europeană beneficiată de un regim preferențial de import cu condiția prezentării în țara importatoare a unui document de origine.

Națiunea legiuitorului în acordarea facilităților vamale a fost protejarea produselor provenind din statele comunității europene, sens în care se cere făcută această dovadă.

Nu se poate omite faptul că reclamanta a prezentat un certificat de circulație EUR prevăzut de Protocolul 4, dar în condițiile în care pârâtele contestă veridicitatea datelor înscrise în el, pe baza unei adrese de la autoritatea vamală H, cade în sarcina lor să demonstreze lipsa de autenticitate și lipsa de eficiență juridică a actului autentic cu mijloacele probă prevăzute de lege. (Decizia nr./20 martie 2008 Curtea de Apel Târgu Mureș)

Reclamantul, cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene care a importat un bun dintr-un alt stat membru, a fost lipsit de dreptul de a beneficia de scutirea de la plata taxelor vamale aferente acestui autovehicul, fiindu-i prejudiciate interesele economice.

Or, pornind de la caracterul autonom al noțiunilor utilizate de Convenție și de Protocoloalele sale adiționale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a extins noțiunea de „bun”, în sensul art.1 din Protocolul nr.1, la situații în care apar puse în discuție legitime interese economice ale unui subiect de drept, care pot să se prezinte sub forma unor speranțe legitime la obținerea unor indemnizații.

În consecință, tribunalul a apreciat că în cauză sunt incidente și în consecință sunt aplicabile dispozițiile art.1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit cu care orice persoană fizică și juridică are dreptul la respectarea drepturilor sale.

Așa fiind, privarea reclamantului de „bunul” său nu se poate face decât în condițiile înscrise în partea a doua a art.1 din Protocolul nr.1 și anume: privarea să fie prevăzută de lege, adică de normele interne aplicabile în materie, privarea să fie impusă în cauză de utilitate publică și privarea să fie conformă cu principiile generale ale dreptului internațional.

ca, în cazul unor suspiciuni întemeiate,[...] dacă răspunsul nu conține date suficiente pentru determinarea autenticității documentului în cauză sau a originii reale a produsului, autoritățile vamale care solicita verificarea pot refuza acordarea preferințelor cu excepția împrejurărilor excepționale.

Așadar, de esența activării unei asemenea proceduri, ce are ca finalitate limitarea dreptului prevăzut la art.1 din Protocolul 1, este ca să fie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: să existe suspiciuni întemeiate și răspunsul să nu conțină date suficiente pentru determinarea autenticității documentului în cauză sau a originii reale a produsului.

S-a reținut că intimații au făcut dovada doar cu privire la îndeplinirea celei de a doua condiții, nefiind nici justificată, nici dovedită existența celei dintâi condiții.

Cum, prin Protocol au fost prevăzute ambele cerințe ca și condiții ce trebuie dovedite, nu se poate susține că existența celei dintâi, deci suspiciunea întemeiată, se poate deduce din îndeplinirea celei de a doua condiții. Altfel spus, lipsa unui răspuns care să conțină date suficiente pentru determinarea autenticității documentului în cauză sau a originii reale a produsului nu poate fi considerată prin ea însăși o suspiciune întemeiată.

A proceda altfel, ar însemna să se acorde autorităților statale dreptul de a ignora preferențial și fără justificare beneficiile pe care art. 90 din Tratatul constitutiv le acordă cetățenilor statelor membre.

În concluzie, instanța de fond a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile impuse de norma comunitară pentru activarea procedurii de refuzare a acordării preferințelor vamale, împrejurare în care nu s-a respectat garanția acordată de dispozițiile art.1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, (Decizia nr./03.03,2009 Curtea de Apel Craiova).

Având în vedere toată această practică judiciară recentă a cel puțin șase Curți de Apel, inclusiv a Curții de Apel Timișoara, dovedește fără echivoc faptul că hotărârea primei instanțe este netemeinică și nelegală, aceasta făcând o greșită interpretare și aplicare a legii, și astfel în mod netemeinic și nelegal au fost respinse contestațiile noastre.

Legal citate, intimatele au formulat întâmpinare solicitând respingerea recursului.

În considerente, intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad a arătat că declarația pe factura pentru dovedirea originii putea să fie făcută de către orice exportator pentru produse originare de până la 6.000 Euro/transport sau pentru valori mai mari numai de către un exportator autorizat, în care sens art. 21 pct. 1 din Protocol stabilește ca o declarație pe factura la care se referă art. 16 paragraful 1 b) poate fi întocmită de către un exportator autorizat în sensul art. 22 sau de către un exportator pentru orice transport constând din unul sau după caz mai multe colete ce

celorlalte cerințe ale acestui Protocol. Autoritățile vamale acordă statutul; autorizat dacă acesta îndeplinește condițiile pe care ele le considera necesare acordând exportatorului autorizat o autorizație vamală numerotată, care apare pe declarația pe factura și vor controla folosirea autorizației de către exportatori autorizați iar nu în ultimul rând autoritățile vamale pot să retrage autorizația în orice moment vor proceda în acest mod dacă când exportatorul autorizat nu mai oferă garanțiile la care se face referire în paragraful 1, nu mai îndeplinește condițiile la care se face referire în paragraful 2, sau se prezintă într-un mod incorect de autorizație.

Se arată că același Protocol, mai sus menționat, reglementează la art. 32 și verificarea dovezilor de origine, stabilindu-se că verificarea ulterioară a dovezilor de origine se efectuează prin sondaj sau după caz ori de câte ori autoritățile vamale ale țării importatoare au suspiciuni întemeiate în legătură cu autenticitatea acestor documente, respectiv cu caracterul original al produselor în cauză sau cu îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în Protocol, iar în acest sens, autoritățile vamale ale țării importatoare refuză certificatul de circulație a mărfurilor EUR 1 și factura dacă a fost prezentată, declarația pe factura sau o copie de pe documente autorităților vamale ale țării importatoare indicând, dacă este cazul, motivele de fond și de formă care justifică o refuz și orice documente sau informații obținute care sugerează că informațiile furnizate în dovezile de origine sunt incorecte, vor fi transmise ca dovadă a cererii de verificare.

Verificarea este efectuată de către autoritățile vamale ale țării exportatoare, în scopul, ele au dreptul să ceară orice dovadă și să realizeze orice verificare a documentelor exportatorului sau orice alt control considerat corespunzător, iar dacă autoritățile vamale ale țării importatoare hotărăsc suspendarea acordării regimului preferențial pentru produsele în cauză în așteptarea rezultatelor verificării, ele acordă statutul de vamă pentru aceste produse, sub rezerva măsurilor de prevedere necesare.

Nu în ultimul rând, art. 105 din Regulamentul vamal aprobat prin H.G. nr. 14/2001, stipulează că preferințele tarifare stabilite prin acordurile ori convențiile internaționale se acordă la depunerea certificatului de origine a mărfurilor și înscrierea statutului stabilit pentru fiecare acord sau convenție în rubrica corespunzătoare din declarația vamală în detaliu, iar art. 106 din același regulament stabilește că biroul vamal poate să solicite autorității emitente a certificatului de origine a mărfurilor verificarea acestuia în orice alte situații în care autoritatea vamală are îndoieli asupra verității datelor din dovada de origine și în acest caz regimul preferențial se acordă și înainte se solicita verificarea dovezii de origine iar potrivit art. 107, în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezulta că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin confiscarea de acte constatatoare.

Prin urmare, în mod corect se arată în sentință că „mărfurile importate nu

în ceea ce privește raportul autorității vamale germane, de care de asemenea s-a prevalat redamanta-recurentă atunci când a susținut ca raportul autorității vamale din Gieben din2005 reprezintă o dovada de origine valabila, instanța de fond în modemeinic arată că acesta nu reprezintă o dovada de origine în lumina prevederilor Protocolului ci este un act de control și nu poate substitui dovada de origine și nici nu poate fi avut în vedere pentru menținerea regimului tarifar preferențial.

Referitor la invocarea de către redamanta-recurentă a dispozițiilor art 235 și art 238 din Legea nr. 86/2006, privind Codul vamal al României, aceasta apare ca fiind superflua și nu poate prezenta relevanța în sensul preconizat de către aceasta în condițiile în care neîndeplinirea formalităților vamale a avut loc în anul 2005, respectiv atunci când actele normative, aplicabile în materie vamală erau Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României și respectiv Regulamentul vamal aprobat prin H.G. nr. 1114/2001, actul normativ invocat de către redamanta-recurentă nefiind în vigoare la momentul respectiv.

Superflua cauzei apare și ideea exprimată constant cum că prin obligarea să plătească diferențelor de drepturi de import autoritatea vamală o sancționează pentru o conduită care de fapt nu îi este imputabilă de vreme ce retragerea regimului preferențial nu constituie o măsură punitivă, ci reprezintă numai o consecință firească a aplicării legislației în materie ca urmare a rezultatului verificării ulterioare a dovezii de origine și în lămuririi acesteia, în contextul în care din lucrările dosarului de față rezulta fără niciun dubiu că în urma controlului ulterior autoritatea vamală germană a comunicat autorității vamale române ca exportatorul G din Germania nu este autorizat să facă declarația pe actura.

Deci, se arată că prima instanță a conchis în mod legal că „eronata apare a fi susținerea reclamantei cum că datoria vamală a luat naștere în Germania și că o eventuală răspundere ar trebui să revină societății germane exportatoare, ca primă urmare în mod greșit au fost calculate în sarcina sa taxe vamale, ignorându-se însă de către aceasta că potrivit art. 149 din Legea nr. 141/1997 datoria vamală ia naștere la locul în care s-au produs faptele care au generat-o, în speță datoria vamală la import fiind generată prin depunerea declarației vamale de import la Biroul Vamal Timișoara, și de această dată invocându-se eronat prevederile Legii nr. 86/2006, neaplicabile în cauză, în orice caz art. 40 din Regulamentul vamal aprobat prin H.G. nr. 1114/2001 stabilește fără echivoc că declarația vamală în detaliu semnată de importator, de exportator sau de către reprezentantul acestuia, are valoarea unei declarații pe propria răspundere a acestuia în ceea ce privește exactitatea datelor înscrise în declarația vamală, aspect ignorat însă în cauză.”

În aceste condiții, se arată că și calcularea obligațiilor de plată accesorii este egală, aceasta realizându-se potrivit art. 119 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, care stabilește că pentru neachitarea la termenul de scadență de

origine administrația vamală germană a constatat faptul că firma exportatoare nu este autorizată să emită declarație pe factură iar originea mărfurilor acoperite de factura în cauză poate fi confirmată.

În vederea constatărilor autorității vamale din țara de export, autoritatea vamală germană a retras regimul tarifar preferențial în conformitate cu prevederile art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României: „când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale convenite, ia măsuri de recuperare [...]” coroborate cu celelalte art. 107 din Regulamentul vamal al României aprobat prin HG nr. 1114/2001: „în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare”.

S-a reiterat onoratei instanțe faptul că bunurile importate în România anterior intrării beneficiau de regimul tarifar preferențial prevăzut de Protocolul 4 referitor la definirea noțiunii de produse originare și metodele de cooperare administrativă controlul anterior al dovezii de origine numai în baza dovezilor de origine expres prevăzute în art. 16 din Protocol, care stipulează că: „1. Produsele originare din Comunitate beneficiază la importul în România și produsele originare din România beneficiază la importul în Comunitate de prevederile acordului prin prezentarea: fie a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1, al cărui model este prezentat în anexa nr. III, fie, în cazurile specificate la art. 21 paragraful 1, a unei declarații, denumită în cele ce urmează „declarație pe factură”, dată de exportator pe o factură, pe o notă de livrare sau pe orice document comercial care descrie produsele în cauză, suficient de detaliat pentru a permite identificarea lor; textul declarației pe factură figurează în anexa nr. IV”.

Declarația pe factura pentru dovedirea originii putea fi făcută de orice exportator pentru produse originare cu valoare de până la 6.000 EURO/transport sau, pentru valori mari doar de către un exportator autorizat. Astfel, art. 21 gct.1 din Protocol prevede: „1. O declarație pe factură la care se face referire la art. 16 paragraful 1b) poate fi emisă: de către un exportator autorizat în sensul art. 22, sau de către un exportator pentru orice transport constând din unul sau mai multe colete conținând produse originare a căror valoare totală nu depășește 6.000 EURO”.

Exportatorul autorizat este exportatorul care a fost autorizat de autoritatea vamală a țării exportatoare pentru întocmirea acestor declarații pe factură.

Art. 22 din Protocol reglementează statutul exportatorului autorizat: „1. Autoritățile vamale ale țării exportatoare pot autoriza orice exportator, la care se face referire în continuare ca „exportator autorizat”, care efectuează frecvent transporturi de produse în conformitate cu prevederile acordului, să întocmească declarații pe factură indiferent de

referire în paragraful 1, nu mai îndeplinește condițiile la care se face referire în paragraful 2 sau se folosește într-un mod incorect de autorizație".

De asemenea, art. 105 din Regulamentul vamal aprobat prin HG nr. 1114/2001 stipulează că: „Preferințele tarifare stabilite prin acordurile ori convențiile internaționale se acordă la depunerea certificatului de origine a mărfurilor și înscrierea codului stabilit pentru fiecare acord sau convenție în rubrica corespunzătoare din declarația vamală în detaliu".

Per a contrarie, lipsa certificatului/dovezii de origine are ca efect neacordarea preferințelor tarifare. Astfel, simplul fapt că bunurile au origine comunitară nu este suficient pentru acordarea regimului tarifar preferențial.

Din cele mai sus arătate rezultă faptul că regimul tarifar preferențial se poate acorda numai în baza dovezilor*de origine întocmite în condițiile protocolului nr. 4 .

Referitor la calcularea obligațiilor de plată accesorii arătăm că acestea au fost calculate în baza art. UST alin.1 din OG 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală care prevede că „pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată se datorează după acest termen majorări de întârziere" coroborat cu art. 120 alin. 1 din același act normativ care stipulează că „majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv".

Referitor la mult invocata lipsă a vinovăției importatorului raportat la prezentarea unei dovezi de origine invalidă învedereăm onoratei instanțe faptul că, în conformitate cu prevederile Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, diferențele de drepturi vamale se stabilesc în sarcina importatorului. Astfel, art. 141 alin. 2 din Codul vamal al României mai sus menționat (în vigoare la momentul îndeplinirii formalităților vamale) arată că: "debitorul datoriei vamale eslt considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate" iar art. 144 alin. 1 lit.b stipulează că: "Datoria vamală ia naștere și în următoarele cazuri (...) b) neîndeplinirea uneia din condițiile stabilite prin regimul vamal sub care au fost plasate" - în speță acordarea regimului tarifar preferențial în baza unei dovezi de origine valabile. Importatorul este cel care stabilește un raport juridic cu autoritatea vamală română, prin depunerea declarației de import deci acesta este cel care are datoria de a achita întreaga datorie vamală conform stabilită conform normelor legale specifice. Relația acestuia cu partenerul său de afaceri excede raportului juridic înscut între importator și autoritatea vamală română. în acest sens importatorul se poate îndrepta, în baza raporturilor contractuale, împotriva exportatorului semnatar în als al declarației de origine pe factură.

În ceea ce privește invocarea jurisprudenței mai multor curți de apel considerăm că hotărârile pronunțate în alte cauze nu obligă sub nicio formă instanța investită cu soluționarea prezentului litigiu raportat la prevederile art. 9 alin. 3 Cod civ. conform căroră "Interpretarea legii de către instanță se face numai în scopul aplicării ei în cazul

sta beneficiind de regim tarifar preferențial în baza declarației de origine de către
rtator pe factura externă emisă de acesta nr./28.08.2003, dovadă care a fost accep
ătre autoritatea vamală română conform art 105 din Regulamentul vamal aprobat prin H
114/2001. In acest context s-a avut in vedere si ca la data" de 01.09.2003 reclamanta-
renta a depus la Biroul Vamal Timișoara declarația vamală nr. I/2003, pentru
olnirea formalităților de import, prezentând factura, importatorul solicitând prin depuner
arației vamale acordarea regimului tarifar preferențial pentru bunuri în baza declarației p
ră.

Curtea retine ca in acord cu dispozițiile art. 106 lit. c din regulamentul vamal
oat prin HG nr. 1114/2001, în vigoare la data importului, coroborat cu art. 32
graful 2 din protocolul nr. 4 încheiat între România și UE, autoritatea vamală a cerut
nistrației vamale germane sa procedeze la verificarea ulterioară a mențiunii de
ne. In acest context a fost primit răspunsul Autorității naționale a vămilor București
dresa nr./20.07.2005, prin care s-a menționat că mărfurile precizate în factura nu
ucura de regim tarifar preferențial intrucat, ca urmare a verificării efectuate la
rtatorului care a eliberat dovada de origine administrația vamală germană, s-a
tatat împrejurarea că firma exportatoare nu este autorizată să emită declarație pe
ră, iar originea mărfurilor acoperită de factura în cauză nu poate fi confirmată.

Raportat la cele constate de autoritatea vamală din țara de export, autoritatea
ală română a retras regimul tarifar preferențial în temeiul art. 61 alin. 3 din Legea nr.
1997, conform căruia "când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat
ementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală,
ritatea vamală, după determinarea taxelor vamale convenite, ia măsuri de încasare
, raportat la art. 107 din Regulamentul vamal al României, aprobat prin HG nr.
/2001, conform căruia, "în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de
ne rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea
ală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte
tatatoare", fiind recalculat taxele vamale, Biroul Vamal Timișoara emițând actul
tatator nr./09.11.2005, iar ulterior autoritatea vamală a emis și acte de calcul a
soriilor aferente acestuia.

Recurenta arata că Actul Constatator nr./09.11.2005 emis de Autoritatea
onală a Vămilor este netemeinic și nelegal, precizând ca nu datorează taxele
ale, TVA-ul și comisionul vamal pentru importul utilajelor agricole din anul 2003 de
ma G.

Se susține de către recurenta că prima instanța a reținut eronat ca SA X nu a
eficiat de un regim tarifar preferențial pentru importul utilajelor agricole din anul
3.

Codului Vamal al României conduce la concluzia că, verificarea are ca obiect stabilirea veridicității dovezii de origine, cu finalitatea stabilirii originii / provenienței mărfurilor în vederea încadrării tarifare corespunzătoare a acestora.

Mai precis, recurenta susține ca elementul definitoriu avut în vedere de legiuitor pentru acordarea unui regim preferențial și care primează în cauză este originea mărfii și nu alte elemente extrinseci sau formale, certificatul EUR 1 sau declarația pe factură a exportatorului fiind acte solicitate doar *ad probationem* și nu *ad validitatem* pentru a se demonstra originea mărfurilor.

Raportat la aceste susțineri ale reclamante recurente, Curtea constata ca în acord cu prevederile art. 16 din Protocolul nr. 4, se impun a fi reținute definiția dată pentru noțiunea de „produse originare”, precum și metodele de cooperare administrativă în conformitate cu care produsele originare din Comunitate beneficiază la importul în România și produsele originare din România beneficiază la importul în Comunitate de prevederile Acordului prin prezentarea fie a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR1, al cărui model este prezentat în Anexa nr. III, fie în cazurile specificate la art. 21 paragraful 1 a unei declarații denumită „declarație pe factură” dată de exportator pe o factură, pe o notă de livrare sau pe orice alt document comercial care descrie produsele în cauză suficient de detaliat pentru a permite identificarea lor, textul declarației pe factură figurând în Anexa nr. IV.

Declarația pe factură pentru dovedirea originii putea să fie făcută de către orice exportator pentru produse originare de până la 6.000 Euro/transport sau pentru valori mai mari numai de către un exportator autorizat, sens în care art. 21 pct. 1 din Protocol stabilește că o declarație pe factură la care se referă art. 16 paragraful 1 lit. b) poate fi întocmită de către un exportator autorizat în sensul art. 22 sau de către un exportator pentru orice transport constând din unul sau după caz mai multe colete ce conțin produse originare a căror valoare totală însumată să nu depășească suma la care s-a făcut referire mai sus.

Exportatorul autorizat este exportatorul care a fost autorizat de către autoritatea vamală a țării exportatoare în vederea întocmirii acestor declarații pe factură. Potrivit prevederilor art. 22 din Protocol, autoritățile vamale ale țării exportatoare pot să autorizeze orice exportator la care se face referire ca reprezentând „exportator autorizat”, care efectuează frecvent transporturi de produse în baza prevederilor acordului să întocmească declarații pe facturi, indiferent de valoarea produselor în cauză, iar un exportator care solicită o astfel de autorizație trebuie să ofere autorităților vamale dovada caracterului originar al produselor precum și îndeplinirea celorlalte cerințe ale acestui Protocol, autoritățile vamale acordă statutul de exportator autorizat dacă acesta îndeplinește condițiile pe care ele le consideră necesare, autoritățile vamale vor acorda exportatorului autorizat o autorizație vamală numerotată, care va apărea pe declarația pe factură și vor controla folosirea autorizației de către exportatoru

Astfel, simplul fapt că bunurile au origine comunitară nu este suficient pentru acordarea regimului tarifar preferențial.

Prin urmare, rezultă faptul că regimul tarifar preferențial se putea acorda numai în baza dovezilor de origine întocmite în condițiile protocolului nr. 4 , astfel cum au fost anterior enunțate.

În plus, Curtea constată ca reclamanta-recurenta a învederat atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de recurs, ca orice echivoc cu privire la originea comunitară a mărfurilor care au format obiectul importului este înlăturată de raportul autorității vamale germane din Gieben din data de ...07.2005, în baza căruia autoritățile vamale au întocmit Actul Constatator nr., potrivit căruia: „3-2.2 Pentru produsele comerciale, Bfa a prezentat declarații de livrare valabile pentru mărfurile de origine preferențială. (VO (CE) nr. 1207/1001) origine CE. Nu există nici un dubiu privind autenticitatea și corectitudinea. Este vorba în cazul mărfurilor aflate în discuție, de produse de origine în circulația mărfurilor cu state din Europa Centrală și de Est. 3.2.3. Când seama că în cazul mărfurilor exportate este vorba de produse de origine, declarația de origine este incorectă din motive formale, deoarece Bfa prin înregistrarea număr oarecare (improvizat) ca număr de înregistrare a aprobării, a folosit ilegal acest lucru pentru simplificarea exportatorului autorizat. În cazul mărfurilor exportate este vorba de produse de origine în circulația mărfurilor cu state din Europa Centrală și de Est”.

Se arată, de către recurenta ca autoritatea vamală germană a informat organele vamale din România cu privire la împrejurarea că „declarația de origine este incorectă din motive formale” dar nu a denunțat originea comunitară a mărfurilor în cauză.

Curtea constată ca din conținutul raportului autorității vamale germane din Gieben din data de ...07.2005 nu rezultă în mod explicit că bunurile importate sunt produse de origine comunitară, astfel încât, concluzia organului vamal român în sensul că mărfurile importate nu pot beneficia de un regim tarifar preferențial este legală.

În ceea ce privește susținerea reclamantei în sensul că nu are nici un fel de interes, raportat la prezentarea unei dovezi de origine invalidă, apărare reluată și în instanța de recurs, Curtea constată că în acord cu prevederile art. 141 alin.2 din Regulamentul vamal al României , în vigoare la momentul îndeplinirii formalităților vamale importatorul datoriei vamale este considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate” iar art. 144 alin. 1 lit b) stipulează că: "Datoria vamală ia naștere și în următoarele cazuri (...) b) neîndeplinirea uneia din condițiile stabilite prin regimul vamal aplicabil care au fost plasate" - în speță acordarea regimului tarifar preferențial în baza unei dovezi de origine valabile.

Din coroborarea dispozițiilor legale anterior enunțate, rezultă că importatorul este obligat să stabilească un raport juridic cu autoritatea vamală română, prin depunerea

În ceea ce privește invocarea jurisprudenței mai multor curți de apel considerăm că hotărârile pronunțate în alte cauze, Curtea constata ca aceasta nu obligă sub nicio formă instanța investită cu soluționarea prezentului litigiu raportat la prevederile art. 9 alin. 3 Cod civ. conform cărora "Interpretarea legii de către instanță se face numai în scopul aplicării ei în cazul dedus judecării". Astfel, atât timp cât judecătorului îi este interzis să stabilească dispoziții general obligatorii în cauzele pe care le judecă, cu atât mai mult soluția dată de o instanță într-o cauză nu poate obliga instanța care se pronunță într-o altă cauză întrucât spețele, chiar asemănătoare, conțin elemente care le diferențiază, fiind atributul suveran al judecătorului de a aprecia și interpreta probatoriul din fiecare caz în parte.

În ceea ce privește calcularea obligațiilor de plată accesorii, Curtea constata ca termenul legal de calculare este reprezentat de art. 119 alin. 1 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care statuează că pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată se datorează după acest termen majorări de întârziere. În concordanță cu prevederile art. 120 alin. 1 din același act normativ, majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumelor datorate inclusiv.

Pentru considerentele de fapt și de drept expuse, Curtea constata ca este legală și temeinică soluția pronunțată de prima instanță, urmând să respingă recursul formulat ca neintemeiat.

Prin raportare la dispozițiile art. 274 Cod procedura civilă, constatând culpa reclamantei în promovarea recursului, Curtea va respinge cererea acesteia de obligare a intimatelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de litigiul de față.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul formulat de reclamanta SA X în contradictoriu cu intimatele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara și Autoritatea Națională a Vămirilor București împotriva sentinței civile nr. .../22.03.2011 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. .../108/2010.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi,02.2012.

cu opinie separată în

OPINIA SEPARATĂ

Apreciez că în cauză se impunea admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii reclamantei, pentru considerentele ce urmează expuse:

Este adevărat că în urma solicitării de către autoritatea vamală română și administrația vamală germană, procedând la verificarea ulterioară a mențiunii de origine, s-a constatat că exportatorul a folosit în mod ilegal procedura simplificată a „exportatorului simplificat”, „declarația de origine fiind incorectă din motive formale” (filele 34 -37 dosar nr. 100/2017).

Această constatare a autorității vamale vizează însă persoana exportatorului și nu îndeplinirea anumitor obligații formale de către acesta, iar nu înseși produsele importate care sunt atacate în reclamanta recurentă din cauză.

Mai mult decât atât, în chiar raportul comunicat de autoritatea vamală germană (pct. 3.2 Verificarea originii) se precizează în mod expres că „pentru produsele comerciale, Bfa a prezentat *declarații de livrare valabile pentru mărfurile de origine preferențială...Nu există nici un dubiu privind autenticitatea și corectitudinea. Este vorba despre mărfurile aflate în discuție, de produse de origine în circulația mărfurilor cu preferențe din Europa Centrală și de Est.*” Aceste constatări se regăsesc și în cadrul pct.4 aluziei privind rezultatul verificării, unde se reiterează originea comunitară a bunurilor în discuție, a căroră s-au făcut verificările.

Prin urmare, apreciez că în mod greșit autoritatea vamală română a retras aplicarea regimului tarifar preferențial în temeiul art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997 și art 107 din Regulamentul vamal al României, întrucât dispozițiile legale menționate se referă la aplicarea corectă a regimului tarifar în funcție de această origine, iar nu la procedurile formale legiferate de alt stat cu privire la exportator.

De altfel, întreaga practică judiciară, inclusiv cea a Curții de Apel Timișoara este în concordanță în a aprecia că la analiza regimului preferențial trebuie avută în vedere esența bunului, iar nu condițiile de formă ale exportului, la dosarul cauzei fiind depuse probe hotărâri irevocabile ale Curților de Apel, unele provenind chiar de la Curtea de Apel Timișoara.

Cum nu pot fi identificate circumstanțe care să determine un reviriment de opinie judiciară, opinez în sensul arătat, respectiv în sensul admiterii recursului, anulării sentinței civile atacate și admiterii acțiunii reclamantei, cu consecința anulării deciziilor de impunere atacate.